

ISBN 9789000402564
ISBN 9789000402571 (e-book)
NUR 330/343

Text © 2023 by Julie Mae Cohen
The moral rights of the author have been asserted

Oorspronkelijke titel: *Bad Men*
Oorspronkelijke uitgave: Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK
Limited, London

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.juliemaecohen.nl
www.feelgood-vibes.nl

Tekst: Julie Mae Cohen
Vertaling: Tessa van Dooren
Omslagillustratie: © Susan Burghart
Omslagontwerp: Emily Rough
Omslagbewerking Nederlandse editie: Saskia Janssen
Zetwerk binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor jou. Ja, jij ja. Je weet wel wie je bent.

Proloog

Newport, Rhode Island, zeventien jaar geleden

W e spelen Susies lievelingsspelletje, waarbij ik de winkelier ben en zij de rol op zich neemt van al haar knuffels, die om de beurt allerlei spullen uit haar slaapkamer komen kopen terwijl ik doe alsof ik ze niet wil meegeven.

‘O nee, meneer,’ zeg ik zogenaamd beledigd. ‘Ik kan u écht geen paar sókken verkopen. In deze winkel verkopen we geen sokken, ik denk dat u zich vergist en beter de sokkenwinkel hier-naast kunt proberen, daar hebben ze sokken genoeg.’

‘Maar daar liggen gewoon sokken,’ zegt haar knuffelschaap met een diepe stem en een knikje met zijn knuffelkopje naar de open lade naast mijn hoofd.

‘Die sokken zijn niet te koop,’ zeg ik. ‘Voor geen enkele prijs.’

‘Maar ik ben expres hier voor sokken, snapt u?’ Haar geslis maakt deze zin te schattig voor woorden.

‘Dit zijn speciale sokken; ze mogen nooit of te nimmer worden verkocht en moeten voor altijd in onze collectie met kostbare spullen blijven, speciaal voor toekomstige generaties.’

Susie giechelt. Ze geeft een rukje aan een van haar blonde vlechten, die ik vanochtend op haar verzoek heb gemaakt omdat

ze op Heidi uit haar nieuwe boek wilde lijken. Het linkerexemplaar zit nog onberispelijk, maar het rechter begint al los te raken door haar gefrunnik.

‘Saffy,’ zegt ze op klagerige toon, ‘je moet meneer Schaap wel verkopen wat hij wil, hoor.’

Zo doorbreekt ze continu de vierde wand tijdens onze toneelstukjes. Ze speelt graag de baas en vertelt me dan wat ik fout doe. Voor elk spelletje heeft Susie haar eigen regels, en in tegenstelling tot de spelletjes die ik voortdurend om me heen zie – de spelletjes die volwassenen spelen – kan ik niet precies doorgronden wat haar regels zijn of voorspellen hoe ze zullen veranderen. Dat is een van de redenen waarom ik zo graag met haar speel. Ze verveelt je nooit.

‘Dan moet het schaap maar om iets vragen wat ik mág verkopen, Susie-san.’

Dat is mijn troetelnaam voor mijn zusje. Harold betaalt voor onze Japanse lessen, zoals hij voor alles betaalt.

‘Als ik die speciale sokken niet mag hebben,’ zegt Susie met de stem van meneer Schaap, ‘dan wil ik de sokken die u aanhebt.’

‘Deze sokken?’ Verontwaardigd strek ik mijn voeten en wiebel met mijn tenen. ‘Dit zijn mijn eigen sokken. Als ik die uittrek, krijg ik koude voeten.’

‘Ik sta erop dat ik uw sokken krijg, en ik sta erop dat ik ze nu krijg.’

‘Hoeveel hebt u ervoor over?’

Susie trekt haar wenkbrauwen in een nadenkende frons.

‘Vijfhonderd dollar,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Ik kan ze onmogelijk aan u meegeven voor minder dan vijfhonderd dollar en vijftig cent.’

‘Vijfhonderd dollar en achttien cent.’

‘Verkocht.’ Ik strop mijn roze Hello Kitty-sokken van mijn voeten. Ze zijn veel te kinderlijk voor mijn leeftijd en zijn me te klein, aangezien mijn voeten deze zomer twee maten zijn ge-

groeid. Zorgvuldig strijk ik ze glad en rol ze dan in de vorm van een chocoladebroodje. ‘Flik me alleen niet hetzelfde als de vorige keer, meneer Schaap: zeg me dat je het geld hebt.’

Ik steek mijn hand uit en beweeg mijn vingers heen en weer in het universele gebaar voor ‘hier met dat geld’.

‘Juffrouw Susan?’ Meg verschijnt in de deuropening. ‘Uw vader wil dat u komt zwemmen.’

Mijn hand verstart. Volkomen stil, met de vingers als opkrullende slangen in de lucht.

‘Oké,’ zegt Susie. Ze staat op en laat meneer Schaap achter op het tapijt. Haar tapijt is lichtblauw als de lucht, met een dessin van witte wolken. Daar heb ik specifiek om gevraagd toen ze haar kamer inrichtten, zodat ze zich elke dag in de zevende hemel zou wanen. Ik wilde dat tenminste een van ons lichthartig en blij zou zijn.

‘Nee,’ zeg ik.

‘Ik vind zwemmen leuk,’ zegt Susie.

Dat klopt. Ze kan ook goed zwemmen. Dat heb ik haar zelf geleerd op de dagen dat Harold niet thuis was. Het zwembad is geen slechte plek. Het zwembad kan er ook niks aan doen. Een setting op zich heeft geen betekenis; het zijn de dingen die er gebeuren die betekenis hebben.

‘Maar je bent pas verkouden geweest,’ zeg ik. ‘Het lijkt me niet slim. Wat als je weer ziek wordt?’

Na haar boodschap te hebben overgebracht, is Meg opgelost in het niets. Sinds de dood van onze moeder doen de bedienden dat vaak, oplossen in het niets. Ze doen erg hard hun best om niet te zien wat er onder hun neus gebeurt.

‘Maar papa...’

‘Ik zal tegen Harold zeggen dat je een snuffelneus hebt. Je kunt wel *De kleine zeemeermin* kijken. Dan ga ik in jouw plaats zwemmen.’

‘Jij gaat altijd met papa zwemmen.’ Ze trekt een pruillip, dus zit

er niks anders op dan haar kietelen tot ze in de lach schiet. Onder haar roze T-shirt heeft ze een kinderbuikje en als ze lacht zie je de gaten waar haar voortanden horen te zitten. Ze is pas zes.

Pas zes.

Maar ik was vijf toen ik voor het eerst met Harold ging zwemmen.

‘Straks gaan jij en ik samen zwemmen,’ zeg ik. ‘Dan spelen we tikkertje.’

‘Beloofd?’

‘Zolang meneer Schaap elke cent betaalt, is het een oprechte, bindende belofte.’

Ik loop naar de televisie in de hoek en zoek de dvd. Susan nestelt zich op haar zitzak en ik start de film. Ik buig me over mijn zusje heen en druk een kus op haar scheiding, de perfecte scheiding die ik vanochtend in haar haren heb gemaakt, de onschuldige witte huid.

Dan ga ik naar mijn kamer verderop in de gang met zijn dempende vloerbedekking en trek mijn zwemspullen aan.

Ik trek altijd mijn zwemspullen aan, al weet ik dat het zinloos is. Het hoort bij het spelletje dat hij speelt, het spelletje dat hij me dwingt mee te spelen, het spelletje waarvan ik de regels even goed ken als elke sproet op mijn pols, de vorm van elke nagel aan mijn vingers.

Soms trekt hij na afloop nog wat baantjes. Sinds kort, na de laatste paar keer, doe ik dat ook. Een krachtige crawl, van de ene kant van het zwembad naar de andere, telkens heen en weer. Ik laat hem zien dat ik weet wat ik doe. Ik laat hem zien dat ik mijn ademhaling en mijn lichaam onder controle heb, dat ik sterk ben in het water.

Is dat waarom hij vandaag naar Susan vraagt in plaats van naar mij?

Er is niemand te bekennen als ik met mijn hand over de geboende leuning strijkend de glimmende hoofdtrap afdaal. Geen

levende ziel althans. Vanuit hun vergulde lijsten aan de muur kijken zijn voorouders op me neer. Ongeveer de helft lijkt op hem; de andere helft niet, wat een zegen is, zoals onze moeder altijd zei. Het stijve, stoffige portret bijna onder aan de trap draagt een soort plooikraag en een pruik. De man was rechter en heeft dezelfde lichtblauwe ogen als Harold. Die zijn zo geschilderd dat ze je volgen. Het trucje is dat je de irissen het onderste ooglid niet laat raken; dat heeft mijn tekenleraar me ooit voorgedaan. Ik tekende tien dezelfde gezichten met ogen die je volgden en hing ze op in de leskamer. Ze hebben me niet beschermd.

Als ik erom had gevraagd, had ik naar een kostschool in Engeland kunnen gaan, waar ik vandaan kom, maar ik wilde bij mijn zusje blijven. Ik wist dat deze dag zou komen.

Mijn blote voeten maken een fluisterzacht geluid op het Perzisch tapijt en kletsen dan op de tegels. Ik heb deze route zo vaak afgelegd dat er een pad uitgesleten zou moeten zijn in de vloer. Harold blijft 's zomers niet graag in New York. Hij houdt van de zeelucht, zijn jacht en zijn buitenzwembad, zijn eigen kleine waterdomein.

Het zwembad wordt door een hoge heg onttrokken aan het zicht vanuit het huis. Als ik de hoek om sla, zie ik dat Harold al in het water ligt. In de hoek van het diepe, de hoek het dichtst bij mij, rusten zijn armen op de rand van het zwembad bij de duikplank en trappelen zijn benen ongehinderd in het water.

Harold Lyon is een knappe man. Dat hoor ik al van jongs af aan, sinds mijn moeder met hem trouwde, al zie ik het zelf niet. Hij is rossig met een haargrens die nog niet terugwijkt, zoals bij sommige voorouders op de portretten, en hij heeft lichte ogen met wimpers die zo blond zijn dat ze haast wit lijken. Hij sport veel om zijn lichaam fit en sterk te houden. Zijn borstkas is bedekt met sproeten en een wirwar van rossig haar in het midden, waarvan ik weet dat het stug en springerig is, in tegenstelling tot zijn hoofdhaar.